

Meno a priezvisko: **Klaudia Šmatárová**
Rok narodenia: **2001**
Adresa školy: **Základná škola Kukučínova ulica 106,
093 03 Vranov nad Topľou**
Názov: **Ako sa stal Merko kováčom**
Súťažná kategória: **II.A**

Ako sa stal Merko kováčom

Dávno predávno, keď Rómovia ešte kočovali z jedného kráľovstva do druhého, odohral sa príbeh kováča Gejzu Godlu prezývaného Merko.

V jeden pochmúrny deň, keď Rómovia prechádzali cez isté kráľovstvo, sa strhla obrovská búrka. Rómovia sa pred ňou chceli skryť a tak utekali čo najhlbšie do neďalekého lesa. Nevšimli si však, že im v voza vypadol dvojročný chlapček. Keď dážď utíchol a na oblohe sa objavilo slniečko, všimli si, že chlapčeka niet. Márne ho všetci hľadali, no malé chlapčiatko nenašli.

Našťastie ho našiel vychýrený krajčír, ktorý prechádzal počas búrky okolo lesa a počul srdcervúci plač dieťaťa. Ľutoval tohto užialeného chlapčeka a keďže nablízku nebol nikto, komu by dieťa chýbalo, vzal ho so sebou domov. Krajčír so ženou nemohli mať deti, a tak sa z neho veľmi tešili a vychovávali ho ako vlastného. Dali mu meno Merko a jeho otec ho od malička viedol ku krajčírskemu remeslu, lenže chlapca táto práca nenapĺňala.

Jedného dňa okolo krajčírstva prechádzali Rómovia, spievali si a tancovali kráčajúc popri svojich vozoch. Merko sa na nich udivene pozeral a vtedy zacítil vo svojom srdci silné zovretie. Nevedel, čo je to, tak sa s tým zveril svojim rodičom. Tí mu nepovedali pravdu, lebo sa báli, že im nikdy to klamstvo neodpustí a navždy od nich odíde. Keďže videli, že mu krajčírská práca nevonía, poslali ho do sveta priučiť sa remeslu, ktoré mu padne do oka.

Ako sa tak túlal krajinou, zočil fúzatého počerného pána, ktorý kul železo. Táto rómska rodina mala vlastnú kováčsku dielňu. V kráľovstve ich prijali, a preto nemuseli kočovať z jedného miesta na druhé. Róm kováč vyrábal

nástroje a zbrane pre kráľa. Merkovi sa práca so železom tak zapáčila, že sa ostal u kováča zaučať tomuto remeslu. Prešli týždne, mesiace a z Merka sa stal vychýrený kováč. V jeden večer pán kováč porozprával Merkovi príbeh o svojom milovanom synovi, ktorý sa mu pred rokmi stratil. A aj o tom, ako ho márne všetci hľadali. Povedal, že by ho určite spoznal podľa materského znamienka v tvare slzy, ktoré mal na chrbte. Merko zmeravel, nepovedal ani slovo. Išiel si ľahnúť, no zaspáť nemohol. Nakoniec zadriemal a prisnil sa mu zvláštny sen. Stará rómka mu v ňom veštila z dlane a povedala mu: „Ihla a niť ťa vychovali, ale bol si zrodený ohňom a vetrom. Nemusíš ďalej hľadať, lebo si už našiel.“

Ráno Merko premýšľal nad týmito slovami. Išiel za kováčom a ukázal mu svoje znamienko. Kováč k nemu podišiel a so slzami v očiach ho objal. Vtom sa z ničoho nič rozdúchal oheň a v jeho plameňoch zbadali slzu. Kováč povedal Merkovi, že sa v skutočnosti volá Gejza. A on mu zasa porozprával o svojich krajčírskych rodičoch, ktorí ho vychovávali. Na znak vďaky kováč so svojím synom vykuli krásnu železnú slzu a zanesli ho krajčírovi. Ten sa mu so svojou ženou ospravedlnil zato, že mu toľko rokov nič nepovedali, ale báli sa, že ho stratia. Chlapec im to samozrejme odpustil a stále ich navštevoval, dokonca aj keď už mal vlastné deti. A tak sa Merko stal kováčom a nie hocijakým. Chýry o jeho zručnostiach sa rozniesli až ku kráľovi. Preto mu kráľ ponúkol prácu na kráľovskom dvore a Merko sa stal dvorným kováčom.